

Γιάννης Φ. Τσίκολης

Οι εκλογές στις ΗΠΑ τελείωσαν, τα κλάματα και οι πανηγυρισμοί ξεκίνησαν, για να διαρκέσουν 3-4 μέρες (μετά κανείς δε θα ασχολείται). Φαίνεται λοιπόν πως η εν εξελίξει οικονομική κρίση έφερε ακόμη και τους ισχυρούς οικονομικά και πολιτικά αμερικανούς μπροστά στον μαγικό καθρέφτη τους. Και όταν τον ρώτησαν «Mirror, mirror on the wall, who's the greatest of them all?» ο καθρέφτης απάντησε: «Not you, USA». Αλλά ήταν ήδη αργά: Φλόριντα, Β. Καρολίνα, Οχάιο, Μίσιγκαν – οι πολιτείες που θα έκριναν τη μάχη – είχαν ήδη αποφασίσει να δώσουν τη νίκη στον Ντόναλντ Τραμπ και η υπόλοιπη χώρα επικύρωσε με bold γράμματα το αποτέλεσμα.

Η Χίλαρι υπήρξε πρώτη κυρία των Η.Π.Α. από το 1993 έως και το 2001, γεροϋσιαστής από το 2000, υπουργός εξωτερικών από το 2008 μέχρι το 2013. Τα ερωτήματα τίθενται αμείλικτα.

Πώς θα κερδίσει ένα τόσο υψηλά ιστάμενο στους μηχανισμούς εξουσίας πρόσωπο τις ψήφους των χαμηλόμισθων;

Ποιος άνεργος χωρίς δικαιώματα ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης θα προτιμήσει μία υποψήφια πρόεδρο που στηρίχτηκε από το σύνολο σχεδόν του ανώτατου επιχειρηματικού και μιντιακού κατεστημένου;

Οι ζάμπλουτες χολιγουντιανές προσωπικότητες όπως η Madonna, η Lady Gaga, ο Robert DeNiro, ο George Clooney [κ.ο.κ.](#), που δημοσίως έσκισαν τα ιμάτιά τους υπέρ της υποψηφιότητας Κλίντον, ποια ταύτιση παρέχουν στα υποαπασχολούμενα νεολαίστικα στρώματα που δεν βλέπουν καμία προοπτική κοινωνικής ανέλιξης;

Και εν τέλει για τους χαμηλοσυνταξιούχους κάθε φύλου, πόσο μπορεί να αποτελέσουν κριτήριο η γυναικεία ιδιότητα της υποψήφιας των Δημοκρατικών και οι σεξιστικές χυδαιότητες του αντιπάλου της; Η Χ. Κλίντον ηττήθηκε στις εκλογές της 8ης Νοέμβρη πανηγυρικά, ενάντια σε όλες τις δημοσκοπήσεις, χάνοντας ακόμη και πολιτείες παραδοσιακά γαλάζιες στον εκλογικό χάρτη.

Από την άλλη πλευρά μία μη-πολιτική, αντισυστημική στην αντιπαράθεση της, ακραία φρασεολογία ενός «καραγκιόζη» που ποτέ δεν είχε ασχοληθεί με την πολιτική. Όπως και το πρώτο target group του άλλωστε. Πρόκειται για έναν 70χρονο πλούσιο, «επιτυχημένο» επιχειρηματία, πρώην στρατιωτικό, επί 11 χρόνια παρουσιαστή τηλεπαιχνιδιού, προσωπικότητα με ακραίες συντηρητικές αντιλήψεις. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης διεθνώς ανάδειξαν τον Ντόναλντ Τραμπ ως μισογύνη, ακροδεξιό, ρατσιστή, τυχοδιώκτη. Ένα «Τέρας» τόσο χαριτωμένο μπροστά στα ίδια αυτά μιντιακά μέσα, πόσο μάλλον μπροστά στους καρχαρίες της [Wall Street](#), που θυμίζει ταινία της Disney με απαραίτητα χαρούμενο τέλος.

Και τα επικοινωνιακά επιτελεία της «Πεντάμορφης» τσίμπησαν, ετεροκαθορίστηκαν, τελικά ηττήθηκαν μπροστά στην γοητεία της ασκήμιας του ρεπουμπλικάνου υποψηφίου. Σε έναν καπιταλισμό που τρώει τα σωθικά του χωρίς να κρατάει καν τα προσχήματα, ο ποδοπατημένος λαός θα προτιμήσει ένα τέρας, ένα πολιτικό υποκείμενο φαινομενικά ικανό να ταράξει τα νερά της σύγχρονης πολιτικής και οικονομικής ελίτ με τις άτσαλες, ακραίες, αλλοπρόσαλλες κινήσεις του. Για όσους «έχουν να χάσουν μόνο τις αλυσίδες τους» έχει μικρή σημασία το ιδεολογικό πρόσημο της πολιτικής. Τα λαϊκά στρώματα των ΗΠΑ, μέχρι και τμήματα των έγχρωμων και άλλων περιθωριοποιημένων ομάδων στήριξαν τον Ντόναλντ Τραμπ.

Η πραγματικότητα περιέργως δε σταμάτησε να υφίσταται, το «Τέρας» κέρδισε και τα αποτελέσματα των εκλογών άφησαν έκπληκτους πολλούς πολέμιούς του. Οι Lgbtqi+, οι υποστηρικτές της διαφορετικότητας, κομμάτια της «αριστεράς και της προόδου», διανοούμενοι και άλλοι εκφραστές ανώτερων ηθικό-κοινωνικών αξιών, προοδευτικοί celebrities, είδαν στο πρόσωπο του Τραμπ τον σκοταδισμό, την συντήρηση και την μισαλλοδοξία. Ενώ τα σημεία της προεκλογικής του εκστρατείας δείχνουν ότι έχουν δίκιο, παράβλεψαν πως λειτούργησαν σα να έχουν μια μεταφυσική ανωτερότητα από τους ηλικιωμένους rednecks του Τέξας η οποία μεταφράστηκε σε πολιτικό κριτήριο. Τα προγράμματα και οι εξαγγελίες των δύο υποψηφίων όμως αποτέλεσαν κριτήρια πολιτικών, όχι ιδεολογίας ή αισθητικής. Όλοι τελικά κατάλαβαν πως οι ψήφοι πρόκειται να επηρεάσουν την πραγματική ζωή πραγματικών ανθρώπων, κοινωνικών στρωμάτων τα οποία τα χρόνια της κρίσης έχουν επωμισθεί βάρη που δεν δημιούργησαν.

Τα στρώματα αυτά άκουσαν την υποψήφια των δημοκρατικών στο 2ο debate να λέει [«Our country is really great because ...we are good»](#) . Στο ίδιο debate η Χ. Κλίντον ανακοίνωσε μία πιο επιθετική πολιτική απέναντι στη Ρωσία με αφορμή τις κυβερνο-επιθέσεις του Κρεμλίνου (...), κατηγορώντας τον αντίπαλό της ως μαριονέτα του Πούτιν. Ο Τραμπ απάντησε πως σέβεται τον Ρώσο πρόεδρο, πως προτιμάει να συμμαχήσει με τη Ρωσία και τον Άσαντ [ενάντια στον ISIS](#) , άρα στροφή της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, πράγμα που με τη σειρά του μεταφράζεται σε άμβλυση της επεκτατικής πολιτικής και μείωση των στρατιωτικών δαπανών. Ένας ευρωπαίος αριστερός φοιτητής κοινωνικών επιστημών θα μπορούσε να τεκμηριώσει ορθολογικά πως ο Τραμπ απλά θα στρέψει τα βέλη της ιμπεριαλιστικής φαρέτρας σε άλλους στόχους, μάλλον εκφράζοντας αντίπαλα οικονομικά συμφέροντα και ίσως ο Bernie Sanders στη θέση της Χίλαρι να έκανε κάτι τέτοιο με εξαιρετική επιτυχία. Όμως οι αμερικάνοι ψηφοφόροι δεν σκέφτονται σαν τους ευρωπαίους αριστερούς φοιτητές και ο Bernie δεν ήταν εκεί. Απέναντι από τον Τραμπ κάθισε η «Πεντάμορφη», εκλεκτή των πιο ισχυρών οικονομικών συμφερόντων των ΗΠΑ σήμερα. Ο Τραμπ λοιπόν κέρδισε μία ακόμη μάχη, πείθοντας πως εκφράζει μία πιο φιλειρηνική πολιτική από την αντίπαλό του.

Οι εκλογές τελείωσαν, το «Τέρας» νίκησε θριαμβευτικά. Η «Πεντάμορφη» τού τηλεφώνησε για να τον συγχαρεί με κατεβασμένο το κεφάλι. Οι υπόλοιποι υποψήφιοι, κάποιοι εκ των οποίων συμπαθείς, όπως η Jill Stein, αποσιωπήθηκαν από το μιντιακό κατεστημένο και κατέγραψαν μηδαμινά αποτελέσματα. Τα μέσα μιλούν για διεθνή ταραχή στα αστικά επιτελεία. Οι δύο πρωταγωνιστές της αναμέτρησης κοιτάζουν ο ένας τον άλλον στις οθόνες τους και κανείς μας δεν ξέρει τι ακριβώς σκέφτονται. Ίσως και οι δυο να συμφωνήσουν στο ότι καλύτερα το αποτέλεσμα να ήταν διαφορετικό. Και για μας μία πικρή γεύση που τελικά δεν υπήρξε ποτέ Πεντάμορφη, παρά μόνο δύο Τέρατα σε δυο προσωρινά αντίπαλα παλάτια.